

Clownia 2019, música i magma

Crònica musical de la sisena edició de festival de Sant Joan de les Abadesses, al Ripollès

Oques Grasses al Clownia 2019 | Gerard Mercadé

Ni l'onada de calor ni res que s'hi assembla ha estat capaç d'impedir que el festival Clownia tirés endavant la sisena edició. Aquest cap de setmana Sant Joan de les Abadesses ha ben bé triplicat la seva població, amb milers de nous visitants que venien a viure l'experiència Clownia, una vivència que des de dijous unia música i consciència social a través de concerts, espectacles de circ, xerrades, tallers i paradistes de projectes afins.

Aquest any les entrades es van acabar deu dies després d'haver-les posat a la venda, en un primer i clau indicatiu per demostrar que entre **Txarango** i Èxits Produccions han aconseguit consolidar el festival, fins al punt que famílies i adolescents ja se'l plantegen com la gran cita festivalera de l'estiu, mesos abans que comenci. El preu (40 euros) ho posa fàcil perquè unes 5.000 persones es traslladin a la població del Ripollès per viure la seva alegre i combativa distopia.

Divendres de casa

Els dos dies més potents pel que fa a la programació eren divendres i dissabte. Divendres va començar amb els concerts per sortir d'una calorosa migdiada de **Suu** i **Judit Neddermann**. Les dues presentaven els seus respectius discos, *Natural* (Halley Records, 2018) i *Nua* (Satélite K, 2018), a la carpa de l'espai Àgora, un segon escenari a l'aixopluc dels potents rajos del sol però on s'acaba un efecte hivernacle que només es podia curar amb l'aigua que ruixaven els organitzadors per l'ambient.

Un cop les temperatures ja comencaven a donar senyals de treva, **Joan Dausà** pujava a

l'escenari principal per oferir un concert de revolucions més pausades que els que vindrien més endavant, però ple d'himnes que el públic coneixia. Sol amb el piano o acompanyat de tota la banda el santfeliuenc unia pares i fills a una hora encara molt *family friendly*. La versió de "Take me home, country roads" de **John Denver** sonava com un clàssic, com també un "Jo mai mai" que arribava cap al final del concert i que per a **Dausà** era especial fer-la al Clownia, perquè un dels protagonistes de la lletra de la cançó era de Ripoll.

Joan Dausà al Clownia. Foto: Gerard Mercadé

Ja de nit, a les 10, **Oques Grasses** van ser els que van començar a marcar cap on anirien els trets musicals de la resta de grups. Vents, balls i festa generalitzada era el que encomanaven els osonencs que presentaven *Fans del sol* (Halley Records, 2019), un dels discos de l'estiu sense cap mena de dubte. Només amb les cançons noves ja sabien guanyar-se un públic que va acabar d'embogir quan **Lildami** va pujar a l'escenari per cantar amb tota l'energia "Més likes". La salsa electrònica i costumista del grup triomfa.

Oques Grasses al Clownia 2019. Foto: Gerard Mercadé

Qui va mantenir la flama de l'última hora de divendres va ser **Buhos**, que tornava al festival després de tocar-hi a la primera edició. Guillem Solé i companyia van repassar vells i nous èxits amb el seu bon humor habitual; un enaltiment de la festa continu que es repartien entre Solé i Klaus Stroink, el jove trompetista que també feia jugar el públic. També **Doctor Prats** mantenien el llistó ja ben entrada la matinada amb una orgia musical ja més tirada cap a l'electrònica i que desbordava energia a través d'una bona secció de vents i d'una base rítmica potent. **Mafalda** van tancar la nit del divendres amb les cançons de *Palabras forman caos* (autoeditat, 2019) i el seu apoderament punk i mestís.

Buhos. Foto: Gerard Mercadé

Sorpreses i habituals

El dissabte començava, com també ho havia fet el divendres, amb els concerts a la plaça Major del poble. Des de les 11 la cèntrica ubicació bullia literalment amb la música de **Tremendu**, també amb la ja clàssica actuació de **Orquestra Diversiones**, i a la plaça no hi cabia ni una agulla. Els carrers adjacents desprenien festa, amb les famílies que començaven d'hora la gresca mentre els adolescents dormien a l'ombra al costat del riu.

Orquestra Di-versiones. Foto: Gerard Mercadé

Ja de tarda, una de les sorpreses d'aquesta edició va ser l'actuació del sextet **Karamba** a l'escenari Àgora. El seu nom indica la reacció que els qui la van veure van tenir, perquè pocs les coneixien i la seva combinació d'estils llatinoamericans amb el hip-hop i el rap va captivar i fer ballar un públic atent. **Paula Grande** i **Meritxell Neddermann** podien ser les cares més reconeixibles de **Karamba** per al públic català, i la formació es completava amb músiques de les dues bandes de l'Atlàntic que ara estan juntes visquent a Barcelona.

Karamba. Foto: Gerard Mercadé

Canviant radicalment d'òrbita, la **Companyia Elèctrica Dharma** es col·locava a l'escenari principal per desbordar d'energia amb les cançons del seu nou disc, *Flamarada* (RGB Suports, 2019), després d'anys sense novetats discogràfiques. Sens dubte la banda més longeva del cartell demostrava per què encara viu: per les ganes de saltar, ballar i recordar el llegat de més de quaranta anys de trajectòria als més joves. El Clownia era una bona oportunitat per tornar-ho a fer, i per això fins i tot en una cançó van sumar esforços amb la secció de vents i percussions de **Txarango**. Versions i llegendes sobre l'origen de tot això a través del rock progressiu marca de la casa.

Un dels trets distintius del Clownia és l'aparició a cada edició del cartell d'alguna banda internacional que **Txarango** ha conegut a la carretera durant tots aquests anys. Les complicitats del grup serveixen per portar al Ripollès bandes de renom de qualitat contrastada. Aquest any els convidats eren els colombians **Orquesta La33**, un grup consolidat en escenaris d'arreu del món que en aquest cas transportava la seva fusió de ritmes caribenys a Sant Joan de les Abadesses. Va ser un luxe poder veure una proposta tan autèntica de música d'arrel en un festival on, per norma general, allò comercial i d'aquí guanya per sobre del risc o la tradició d'aquí o d'allà.

La33. Foto: Gerard Mercadé

Els concerts de **Green Valley** i **Itaca Band** van seguir el xou dels colombians. Propostes diferents però amb un regust similar, el públic tornava a ser majoritàriament jove, les cançons ens corejaven amb més o menys efusivitat i la música variava d'estil segons la cançó. La influència jamaicana de marcat toc èpic pel que fa als bascocatalans i el rock mestís i canalla dels de Montcada van dominar l'escenari principal de les 12 a les 3 de la matinada.

Green Valley. Foto: Gerard Mercadé

Per rematar la festa, les madrilenyes **Tremenda Jauría** van rematar la feina amb la música més *trash* (en el bon sentit de la paraula) que s'havia sentit fins llavors al festival. Electrònica, trap, proclames apoderades i *reggeaton* enllaunat eren els ingredients per fer moure els cossos del gran nombre d'assistents que encara quedaven al festival. Tot plegat una festa que va finiquitar el DJ clàssic del Clownia, **OJT**, amb invasió d'escenari i tots els *hits* imaginables.